

Seg troer, at han, naar han roligt vil overveie de Bemærkninger, som jeg nu skal tillade mig at fremsføre, vil erkjende, at der foruden det „Enten — Eller“, som han opstillede, endnu er et Tredie, som er det virkelige Synspunkt, og som er det, hvorfra Udvalget er gaaet ud. Foreløbigt bemærker jeg, at jeg tør holde mig forvisset om, at den ærede Ordfører dog vil erkjende, at hvad der først blev sagt af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig), at der kun kan være Spørgsmaal om gennem Regjeringen at meddele disse Betslægter til Rigsdagen, var fuldkomment rigtigt. Jeg tør sige, at man i Udvalget aldrig har tænkt paa i en Sag som denne at ville foreskrive en umiddelbar Correspondance fra vedkommende Communalbestyrelse til Rigsdagen; det vilde være altfor unaturligt. Men hvorfor har nu Udvalget, mine Herrer, i nærværende Tilfælde foreslaaet, at de stadfæstede Betslægter skulle meddeles Rigsdagen, og hvad er Meningen dermed? Her maa jeg først tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der eksisterer et virkeligt, fuldstændigt tilsvarende Tilfælde, og det er nemlig Reglen i den vestindiske Coloniallov af 27de November 1863. Der er i den nævnte Lov brugt Ordene: „frelægges paa Rigsdagen“, hvilket Udtryk betegner fuldstændigt det Selsamme som det her benyttede Udtryk: „meddeles Rigsdagen“, hvilket sidste Udtryk iøvrigt ogsaa benyttes i Colonialloven i et nærbeslægtet Tilfælde. Hvad der er Meningen dermed, ligger i selve Forholdets Natur. Hvad er det nemlig, der er Spørgsmaal om? Der er Spørgsmaal om officielt at give Rigsdagen Kundskab om visse Bestemmelser. Og hvad er det for Bestemmelser, med Hensyn til hvilke en saadan Frelæggelse er foreskrevet i Colonialloven, i hvilken Henseende det kan bemærkes, at noget lignende allerede var foreskrevet i den ældre Coloniallov af Marts 1852? Forudsætningen i de vestindiske Coloniallove var den, at vel havde i og for sig og i Almindelighed den sædvanlige lovgivende Myndighed, nemlig

Rongen og den almindelige Repræsentation, fuld Myndighed til at give Lov om de vestindiske Forhold, men det blev af praktiske Grunde anset for hensigtsmæssigt, at en heel Deel Forhold kunde blive fastsatte, ikke igjennem sædvanlig Lov, men igjennem Anordning. En saadan Anordningsmyndighed hviler jo imidlertid paa en ligefrem Overdragelse fra den sædvanlige regelmæssige Lovgivningsmyndighed. Det er, som man pleier at kalde det, en delegeret eller en overdragen Lovgivningsmyndighed, eller en Lovgivningsmyndighed paa anden Haand, og man fandt det derfor baade i 1852 og i 1863 aldeles principielt rigtigt og stemmende med Rigsdagens Værdighed, at der blev givet Rigsdagen officiel Kundskab om Brugen af denne overdragne, af denne paa anden Haand udøvede Lovgivningsmyndighed. Det er ganske vist, at man, forsaavidt det saaledes er foreskrevet, at saadanne Anordninger skulle fremlægges paa Rigsdagen, med Villie ikke har brugt Ordet: „frelægges“, fordi man ved Frelæggelse efter constitutionel Sprogbrug — man kunde naturligvis gjerne have en anden Sprogbrug — altid pleier at betegne, at der paa en eller anden Maade skal følge en Beslutning eller dog en Forhandling efter. Ordene „Frelæggelse“ og „Meddelelse“ have derimod en anden Betydning, idet der derpaa ikke følger nogen særskilt Beslutning, naar ikke noget enkelt Medlem frembrager Sagen og gjør den til Gjenstand for et særskilt Andragende eller Forslag. Hvad dernæst angaaer det meget vigtige Spørgsmaal, hvor mange Exemplarer der skulle meddeles Rigsdagen, da vilde Afgjørelsen deraf jo fuldstændigt komme til at ligge i Regjeringens Haand. Det er meget rigtigt, som min ærede 1ste Collega for Kjøbenhavn (Madvig) gjorde opmærksom paa, at Marineministeren har fundet sine Meddelelser om Udgifterne ved Ortogets værksternes Sammenbringning saa interessante — og da de angik en finansiell Sag, var det desuden aldeles naturligt —, at han deraf har ladet trykke Exemplarer til hvert Medlem af